Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 1. augusta 2025*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Justičná spolupráca v trestných veciach – Smernica (EÚ) 2016/343 – Článok 6 – Dôkazné bremeno pri preukazovaní viny obvinenej osoby – Článok 47 druhý odsek Charty základných práv Európskej únie – Právo na prístup k nezávislému a nestrannému súdu – Čiastočné stiahnutie obvinenia zo strany prokurátora počas pojednávania – Povinnosť sudcu rozhodnúť o bodoch obžaloby, od ktorých sa počas pojednávania upustilo“

Vo veci C-404/24 [Dimnev] [i],

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Sofijski gradski săd (Krajský súd Sofia-mesto, Bulharsko) z 10. júna 2024 a doručený Súdnemu dvoru 10. júna 2024, ktorý súvisí s trestným konaním proti

KP,

za účasti:

Sofijska gradska prokuratura,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory C. Lycourgos (spravodajca), sudcovia S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei a N. Fenger,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– KP, v zastúpení: D. L. Kamenova, advokat,

– holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a C. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Wasmeier a I. Zaloguin, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: bulharčina.

[i] Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 65, 2016, s. 1), ako aj článku 47 druhého odseku Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti KP, ktorý je obvinený z prechovávania a distribúcie omamných látok.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 22 a 23 smernice 2016/343 znejú:

„(22) Dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočíva na prokuratúre a v prípade akýchkoľvek pochybností by sa malo rozhodnúť v prospech podozrivej alebo obvinenej osoby. Prezumpcia neviny by sa porušila, ak by sa dôkazné bremeno prenieslo z prokuratúry na obhajobu bez toho, aby tým boli dotknuté úradné vyšetrovacie právomoci súdu, nezávislosť súdnej moci pri posudzovaní viny podozrivej alebo obvinenej osoby a používanie skutkových domnienok alebo právnych domnienok týkajúcich sa trestnej zodpovednosti podozrivej alebo obvinenej osoby. Takéto domnienky by mali byť primerane limitované, pričom sa zohľadní závažnosť veci a dodrží sa právo na obhajobu a použité prostriedky by mali byť primerané sledovanému zákonnému cieľu. Takéto domnienky by mali byť vyvrátiteľné a v každom prípade by sa mali použiť len vtedy, ak je dodržané právo na obhajobu.

(23) V niektorých členských štátoch je hľadanie usvedčujúcich aj oslobodzujúcich dôkazov nielen úlohou prokuratúry, ale aj sudcov a príslušných súdov. Členské štáty, ktoré nemajú systém kontradiktórneho konania, by mali môcť zachovať svoj súčasný systém, ak je v súlade s touto smernicou a inými relevantnými ustanoveniami práva Únie a medzinárodného práva.“

4 Článok 3 tejto smernice s názvom „Prezumpcia neviny“ znie takto:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa podozrivé a obvinené osoby považovali za nevinné, kým sa zákonným spôsobom nepreukáže ich vina.“

5 Článok 6 uvedenej smernice, nazývaný „Dôkazné bremeno“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočívalo na prokuratúre. Tým nie je dotknutá povinnosť sudcu ani príslušného súdu hľadať

usvedčujúce aj oslobodzujúce dôkazy ani právo obhajoby predkladať dôkazy v súlade s platným vnútroštátnym právom.

2. Členské štáty zabezpečia, aby sa v prípade akýchkoľvek pochybností o vine rozhodlo v prospech podozrivej alebo obvinenej osoby, a to aj vtedy, keď súd posudzuje otázku, či by daná osoba mala byť oslobodená.“

Bulharské právo

6 V ustanovení § 14 ods. 1 Nakazatelno procesualen kodeks (Trestný poriadok), v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej (ďalej len „NPK“), sa stanovuje:

„Súd [rozhoduje] na základe svojho vnútorného presvedčenia…“

7 Ustanovenie § 27 ods. 1 NPK stanovuje:

„Po podaní obžaloby prokurátorom… súd vedie konanie a rozhoduje o všetkých otázkach týkajúcich sa veci.“

8 Ustanovenie § 46 NPK uvádza:

„1. Prokurátor podáva a zastupuje obžalobu v prípade trestných činov, ktoré sú stíhané *ex offo*.

2. Pri plnení úloh podľa odseku 1, prokurátor:

…

(3) sa zúčastňuje na súdnom konaní ako verejný žalobca;

…“

9 Ustanovenie § 246 NPK stanovuje:

„1. Prokurátor podá obžalobu, keď je presvedčený, že boli zhromaždené dôkazy potrebné… na podanie obžaloby na súde…

2. V skutkovej časti obžaloby sa uvádza… trestný čin, ktorý obvinená osoba spáchala…

3. Záverečná časť obžaloby obsahuje… právnu kvalifikáciu skutku…

…“

10 Ustanovenie § 293 NPK znie takto:

„Vyhlásenie prokurátora, že trestné stíhanie má byť zastavené alebo že má byť vydaný oslobodzujúci rozsudok, nezbavuje súd povinnosti rozhodnúť na základe vnútorného presvedčenia.“

11 Podľa ustanovenia § 301 ods. 1 NPK:

„Pri vynesení rozsudku súd preskúmava a rozhoduje o týchto otázkach::

(1) či bol skutok spáchaný, či bol spáchaný obvinenou osobou a či bol spáchaný úmyselne;

(2) či skutok predstavuje trestný čin a aká je jeho právna kvalifikácia;

…“

Konanie vo veci samej a prejudiciálna otázka

12 Sofijska gradska prokuratura (Prokuratúra mesta Sofia, Bulharsko) podala obžalobu proti KP z dôvodu, že 21. mája 2022 predal tretej osobe vrecko obsahujúce 0,67 gramu marihuany, ktoré sa na účely distribúcie nachádzalo na dvoch rôznych miestach, pričom dve ďalšie vrecká obsahovali 1,61 gramu a 0,5 gramu marihuany.

13 V obžalobe táto prokuratúra na základe § 354a ods. 1 Nakazatelen kodeks (Trestný zákon) kvalifikovala tieto tri skutky ako distribúciu omamnej látky v prvom prípade a prechovávanie omamnej látky na účely distribúcie v prípade ostatných dvoch skutkov. Tieto tri trestné činy boli spojené do jedného trestného činu kvalifikovaného ako „pokračujúce“ podľa § 26 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na dva až osem rokov, ako aj peňažný trest vo výške 5 000 až 20 000 bulharských levov (BGN) (približne 2 500 až 10 000 eur).

14 Sofijski gradski săd (Mestský súd Sofia, Bulharsko), ktorému bola vec predložená a ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, vec prejednal a vypočul účastníkov konania na pojednávaní v súlade, podľa tohto súdu, so zásadou kontradiktórnosti a právom na obhajobu. V tomto rámci KP vyhlásil, že prechovával tri vrecká omamných látok pre svoju vlastnú potrebu a že takéto výrobky nepredával.

15 Na pojednávaní po fáze zhromažďovania dôkazov prokurátor dospel k záveru, že KP prechovával tri vrecká marihuany pre svoju vlastnú potrebu. Prokurátor preto upustil od niektorých bodov obžaloby, a to od predaja prvého vrecka tretej osobe a úmyslu distribuovať ďalšie dve vrecká. V súlade s tým navrhol oslobodiť obžalovaného v súvislosti s týmito bodmi a odsúdiť ho za trestný čin podľa § 354a ods. 3 Trestného zákona, konkrétne za prechovávanie omamných látok, za ktorý sa ukladá trest odňatia slobody na jeden až šesť rokov, ako aj peňažný trest od 2 000 do 10 000 BGN (približne 1 000 až 5 000 eur). Právny zástupca KP navrhol oslobodenie tejto osoby z dôvodu porušení podstatných formálnych náležitostí, ku ktorým malo dôjsť pri zhromažďovaní dôkazov v prípravnej fáze trestného konania.

16 Vnútroštátny súd súhlasí so stanoviskom prokurátora, pokiaľ ide o konanie obžalovaného v súvislosti s druhým a tretím vreckom marihuany, ale na základe vlastnej analýzy zhromaždených dôkazov sa domnieva, že konanie KP v súvislosti s prvým vreckom napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 354a ods. 1 Trestného zákona, a to distribúcie omamných látok, keďže KP toto vrecko odovzdal tretej osobe po tom, čo ho kúpil na základe vzájomnej dohody a na spoločné náklady s touto osobou. Tento súd sa preto domnieva, že za tento trestný čin treba uložiť odsudzujúci rozsudok.

17 Uvedený súd uvádza, že bulharská právna úprava, presnejšie § 293 NPK, umožňuje takéto odsúdenie, a to aj v rozpore so stanoviskom prokurátora vyjadreným na pojednávaní. Prokurátor totiž v obžalobe predloženej trestnému súdu, ktorú už nemôže stiahnuť, uvádza skutkový a právny rámec tohto obvinenia, na základe ktorého sa má tento súd vyjadriť, bez toho, aby sa od neho mohol odchýliť najmä tým, že by sa vyjadril ku skutkom, ktoré v ňom nie sú uvedené. Trestný súd by mal teda rozhodnúť o dôvodnosti obžaloby podľa vnútorného presvedčenia bez toho, aby bol viazaný tvrdeniami účastníkov konania, prípadne prijatím *ex offo* všetkých opatrení potrebných na zistenie skutkových okolností uvedených v tejto obžalobe.

18 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd pýta, či článok 6 ods. 1 prvá veta smernice 2016/343, podľa ktorého „dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočíva… na prokuratúre“, ukladá prokurátorovi povinnosť nielen predložiť dôkazy na podporu obžaloby, ale aj oznámiť súdu, že táto vina bola preukázaná. Podľa tohto súdu je totiž otázne, či prokurátor môže uniesť svoje dôkazné bremeno, ak na pojednávaní už netvrdí, že obvinená osoba je vinná.

19 Uvedený súd zastáva názor, že za takýchto okolností je preukázanie viny tejto osoby nutne na sudcovi. Vnútroštátny súd si preto kladie otázku, či môže z vlastného podnetu v rámci preskúmania dôkazov *ex offo*, na ktoré odkazuje článok 6 ods. 1 druhá veta, ako aj odôvodnenia 22 a 23 smernice 2016/343, dospieť k záveru, že táto vina bola preukázaná.

20 Okrem toho sa ten istý súd domnieva, že okrem tejto smernice sa na situáciu vo veci samej uplatňuje aj rámcové rozhodnutie Rady 2004/757/SVV z 25. októbra 2004, ktorým sa stanovujú minimálne ustanovenia o znakoch skutkových podstát trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami (Ú. v. EÚ L 335, 2004, s. 8), takže táto situácia patrí do pôsobnosti Charty vymedzenej v jej článku 51 ods. 1.

21 V dôsledku toho, keďže musia byť splnené požiadavky „nestranného súdu“ v zmysle článku 47 druhého odseku Charty, sa vnútroštátny súd pýta, či možno považovať za nestranný súd, ktorý sa odchyľuje od spoločného stanoviska prokurátora a obhajoby a sám preukazuje vinu obvinenej osoby, čím nahrádza prokurátora, pokiaľ ide o určité body obžaloby.

22 V tejto súvislosti vnútroštátny súd tvrdí, že situácia, o ktorú ide vo veci samej sa líši od situácie posudzovanej v rozsudku z 9. novembra 2023, BK (Zmena kvalifikácie trestného činu) (C-175/22, EU:C:2023:844, body 55 až 57), v ktorom Súdny dvor dospel k záveru, že ide o nestranný súd. Pripomína, že vo veci samej prokurátor jasne uviedol, že upúšťa od niektorých bodov obžaloby, vrátane tvrdení týkajúcich sa určitých skutkových okolností, zatiaľ čo vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, išlo len o prekvalifikovanie skutkového stavu, ku ktorému sa prokurátor nevyjadril.

23 Napokon Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), by sa mal zohľadniť tak v rámci „medzinárodného práva“ uvedeného v odôvodnení 23 smernice 2016/343, ako aj v rámci článku 52 ods. 3 Charty.

24 Európsky súd pre ľudské práva pritom vo svojich rozsudkoch z 20. septembra 2016, Karelin v. Rusko (CE:ECHR:2016:0920JUD000092608), a z 8. októbra 2019, Korneyeva v. Rusko (CE:ECHR:2019:1008JUD007205117), rozhodol, že súd nie je nestranný, ak prokurátor nebol prítomný na pojednávaní, počas ktorého boli preskúmané nové dôkazy. V tomto prvom rozsudku a v rozsudku zo 6. marca 2018, Mikhaylova v. Ukrajina (CE:ECHR:2018:0306JUD001064408), Európsky súd pre ľudské práva tiež rozhodol, že súd nie je nestranný, ak vydáva odsudzujúci rozsudok v neprítomnosti prokurátora, ktorý tak nesie dôkazné bremeno preukázania viny

obvinenej osoby. Z toho vyplýva, že *a fortiori* súd preberá funkciu podpory obžaloby, keď odsudzuje túto osobu, hoci prokurátor, prítomný na pojednávaní, upustil od niektorých bodov obžaloby.

25 Za týchto okolností Sofijski gradski săd (Krajský súd Sofia-mesto) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bráni článok 6 ods. 1 v spojení s odôvodneniami 22 a 23 smernice [2016/343] a v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty vnútroštátnemu zákonu, podľa ktorého vyhlásenie prokurátora o tom, že upúšťa od obžaloby, nezbavuje súd povinnosti rozhodnúť vo veci samej, takže vo vzťahu k tej časti obžaloby, od ktorej už prokurátor upustil, súd dospeje k odsudzujúcemu rozsudku?“

O prejudiciálnej otázke

26 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 6 ods. 1 smernice 2016/343 a článok 47 druhý odsek Charty majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej je trestný súd povinný rozhodnúť o obžalobe na základe vnútorného presvedčenia, aj keď prokurátor po tom, čo na pojednávaní predložil dôkazy, ktoré podľa tohto posledného uvedeného súdu umožňujú odsúdiť obvinenú osobu za trestné činy uvedené v tejto obžalobe, navrhuje, pokiaľ ide o niektoré skutky uvedené v danej obžalobe, oslobodenie tejto osoby alebo jej odsúdenie za menej závažný trestný čin.

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť na jednej strane, že jediným cieľom smernice 2016/343 je stanoviť spoločné minimálne pravidlá, a preto neposkytuje komplexnú harmonizáciu trestného konania [rozsudok z 8. júna 2023, VB (Informovanie osoby odsúdenej v neprítomnosti), C-430/22 a C-468/22, EU:C:2023:458, bod 29, ako aj citovaná judikatúra]. Vzhľadom na obmedzený rozsah harmonizácie vykonanej touto smernicou otázky, ktoré nie sú upravené touto smernicou, patria do pôsobnosti vnútroštátneho práva [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júla 2024, FP a i. (Konanie prostredníctvom videokonferencie), C-760/22, EU:C:2024:574, bod 28 a citovanú judikatúru.]

28 Článok 6 uvedenej smernice má za cieľ upraviť rozdelenie dôkazného bremena pri prijímaní súdnych rozhodnutí o vine (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. novembra 2019, Specializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, bod 33).

29 Podľa článku 6 ods. 1 prvej vety smernice 2016/343 dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočíva na prokuratúre. Súdny dvor už rozhodol, že článok 6 ods. 1 tejto smernice bráni tomu, ako vyplýva z odôvodnenia 22 uvedenej smernice, aby toto dôkazné bremeno bolo prenesené z prokuratúry na obhajobu [pozri v tomto zmysle pozri rozsudok z 8. decembra 2022, HYA a i. (Nemožnosť vypočuť svedkov), C-348/21, EU:C:2022:965, bod 32].

30 Z toho vyplýva, že podľa tohto článku 6 ods. 1 prvej vety smernice 2016/343 musí prokurátor zhromaždiť dôkazy na podporu obvinenia a predložiť ich príslušnému súdu.

31 Ako vyplýva z druhej vety článku 6 ods. 1 smernice 2016/343, povinnosťou vyplývajúcou z prvej vety tohto odseku sa rozumie povinnosť príslušného sudcu alebo súdu hľadať usvedčujúce aj oslobodzujúce dôkazy.

32 Okrem toho, ako vyplýva z odôvodnenia 22 smernice 2016/343, konštatovanie, že prezumpcia neviny by sa porušila, ak by sa dôkazné bremeno prenieslo z prokuratúry na obhajobu, sa nedotýka prípadných úradných vyšetrovacích právomoci súdu, nezávislosti súdnej moci pri posudzovaní viny podozrivej alebo obvinenej osoby a používania skutkových domnienok alebo právnych domnienok týkajúcich sa trestnej zodpovednosti podozrivej alebo obvinenej osoby.

33 Z toho vyplýva, že povinnosť prokuratúry podľa článku 6 ods. 1 smernice 2016/343 predložiť dôkaz o vine obvinenej osoby nemôže brániť tomu, aby vnútroštátna právna úprava mohla stanoviť, že sudcovi alebo príslušnému súdu prináleží nezávisle posúdiť vinu obvinenej osoby po tom, čo si prípadne sám vyhľadal usvedčujúce, ako aj oslobodzujúce dôkazy.

34 Platí to o to viac v prípade, keď tak ako v prejednávanej veci, príslušný sudca alebo súd posudzuje vinu obvinenej osoby nezávisle od posúdenia, ktoré v tejto súvislosti formuloval prokurátor, len na základe dôkazov, ktoré predložil prokurátor a obhajoba.

35 Z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 6 ods. 1 smernice 2016/343 nebráni takejto vnútroštátnej právnej úprave, aj keď prokurátor po predložení takýchto dôkazov na pojednávaní navrhuje, pokiaľ ide o niektoré skutky uvedené v obžalobe, oslobodenie obvinenej osoby spod obžaloby alebo jej odsúdenie za menej závažný trestný čin.

36 Na druhej strane treba pripomenúť, že v súlade s článkom 51 ods. 1 Charty ak členské štáty vykonávajú právo Únie, musia rešpektovať práva zaručené Chartou.

37 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že prezumpcia neviny, na ktorú odkazuje odôvodnenie 22 a článok 6 smernice 2016/343, predpokladá, že súd je pri skúmaní trestnej zodpovednosti obžalovaného úplne nezaujatý a nemá *a priori* žiadne stanovisko. Nezávislosť a nestrannosť sudcov sú teda základnými podmienkami na to, aby bola zaručená prezumpcia neviny (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a i., C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, bod 88).

38 Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, patrí medzi požiadavky spojené so základným právom na spravodlivý proces zaručeným v článku 47 druhom odseku Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, bod 80).

39 Treba teda určiť, či požiadavky nezávislosti a nestrannosti stanovené v článku 47 druhom odseku Charty bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje trestnému súdu v trestnom konaní odsúdiť osobu obvinenú za trestný čin uvedený v obžalobe, aj keď prokurátor po predložení získaných dôkazov navrhuje oslobodenie tejto osoby alebo jej odsúdenie za menej závažný trestný čin.

40 Podľa ustálenej judikatúry má táto požiadavka nezávislosti dva aspekty. Prvý, vonkajší aspekt, vyžaduje, aby dotknutý orgán vykonával svoje úlohy samostatne, nikomu hierarchicky nepodliehal, ani nebol podriadený a od nikoho neprijímal príkazy alebo inštrukcie, bez ohľadu na ich pôvod, čím je chránený pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť rozhodovania jeho členov a ovplyvniť ich rozhodnutia (rozsudok z 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, bod 30 a citovaná judikatúra).

41 Druhé, vnútorné hľadisko, súvisí s pojmom „nestrannosť“ a týka sa rovnakého odstupu od účastníkov konania a ich jednotlivých záujmov vo vzťahu k predmetu sporu. Tento aspekt vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na vyriešení sporu mimo striktného uplatnenia právneho predpisu (rozsudok z 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, bod 31 a citovaná judikatúra).

42 Záruky nezávislosti a nestrannosti vyžadované podľa práva Únie stanovujú ako požiadavku existenciu pravidiel, ktoré umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené pochybnosti vo vnímaní osôb podliehajúcich súdnej právomoci, najmä pokiaľ ide o neutralitu dotknutého orgánu vo vzťahu k protichodným záujmom (rozsudok z 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, bod 32 a citovaná judikatúra).

43 Nemožno však konštatovať, že vnútroštátna právna úprava, ktorá ukladá trestnému súdu povinnosť rozhodnúť o obžalobe na základe vnútorného presvedčenia bez toho, aby bol viazaný posúdeniami týkajúcimi sa viny obžalovanej osoby formulovanými prokurátorom na pojednávaní, je v rozpore s týmito požiadavkami. Takáto právna úprava, ktorej cieľom je zabezpečiť, aby sa trestný zákon uplatňoval v plnom rozsahu a aby boli páchatelia potrestaní, totiž nemôže spochybniť rovnaký odstup tohto súdu vo vzťahu k účastníkom konania a ich príslušným záujmom vzhľadom na predmet konania alebo vyvolať v tejto súvislosti u osôb podliehajúcich súdnej právomoci oprávnené pochybnosti.

44 Treba poznamenať, že v rozsahu, v akom Charta stanovuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDĽP, je cieľom článku 52 ods. 3 Charty zabezpečiť potrebnú koherenciu medzi právami obsiahnutými v Charte a zodpovedajúcimi právami zaručenými EDĽP, a to bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie. Podľa vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17), článok 47 druhý odsek Charty zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP. Súdny dvor preto musí dbať na to, aby výklad, ktorý podáva v prejednávanej veci, zabezpečil takú úroveň ochrany, ktorá nie je v rozpore s úrovňou zaručenou článkom 6 ods. 1 EDĽP, ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva [rozsudok z 19. decembra 2024, Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, bod 28 a citovaná judikatúra]

45 Návrh na začatie prejudiciálneho konania odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej požiadavka nestrannosti vyplývajúca z článku 6 ods. 1 EDĽP bráni tomu, aby trestný súd znášal dôkazné bremeno pri obžalobe tým, že prípadne po získaní nových dôkazov z jeho podnetu, vyhlási odsudzujúci rozsudok, aj keď prokurátor nebol prítomný na pojednávaniach (rozsudky ESĽP, 20. septembra 2016, Karelin v. Rusko, CE:ECHR:2016:0920JUD000092608, body 73 a 76, ako aj 6. marca 2018, Mikhaylova v. Ukrajina, CE:ECHR:2018:0306JUD001064408, bod 64).

46 Táto judikatúra však nie je v prejednávanej veci relevantná. Prejudiciálna otázka sa totiž netýka zhromažďovania nových dôkazov na pojednávaní z vlastného podnetu súdu v neprítomnosti prokurátora ani uskutočnenia pojednávania v jeho neprítomnosti, na ktoré sa vzťahuje uvedená judikatúra, ale povinnosti tohto súdu rozhodnúť o obžalobe podľa vnútorného presvedčenia v situácii, keď sa prokurátor zúčastnil na pojednávaní, pričom jediná osobitosť tejto situácie spočíva v tom, že aj keď boli zhromaždené všetky dôkazy, prokurátor navrhol, pokiaľ ide o niektoré skutky uvedené v tejto obžalobe, oslobodenie obžalovaného alebo jeho odsúdenie za menej závažný trestný čin.

47 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 1 smernice 2016/343 a článok 47 druhý odsek Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej je trestný súd povinný rozhodnúť o obžalobe na základe vnútorného presvedčenia, aj keď prokurátor po tom, čo na pojednávaní predložil dôkazy, ktoré podľa tohto súdu umožňujú odsúdiť obvinenú osobu za trestné činy uvedené v tejto obžalobe, navrhuje, pokiaľ ide o niektoré skutky uvedené v danej obžalobe, oslobodenie tejto osoby alebo jej odsúdenie za menej závažný trestný čin.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 6 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní a článok 47 druhý odsek Charty základných práv Európskej únie

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej je trestný súd povinný rozhodnúť o obžalobe na základe vnútorného presvedčenia, aj keď prokurátor po tom, čo na pojednávaní predložil dôkazy, ktoré podľa tohto súdu umožňujú odsúdiť obvinenú osobu za trestné činy uvedené v tejto obžalobe, navrhuje, pokiaľ ide o niektoré skutky uvedené v danej obžalobe, oslobodenie tejto osoby alebo jej odsúdenie za menej závažný trestný čin.

Podpisy